

ikke noget at betyde . . . Skal vi ikke gaa lidt? Jeg er kommen til at fryse.“

Hun rejste sig hurtigt — hans Omsorgsfuldhed pinte hende — og de gik ned mod Stranden. Nu slog det med eet Per, hvor hun saa daarlig og forgræmmet ud, — og Rejsebeslutningen begyndte at vakle hos ham.

Da skød der en lysende Tanke frem af hans mismodige Stemning. Ligesom en eneste Solstraale, der bryder gennem en Sky, pludselig kan forvandle et udstrakt Landskab, saadan forgyldte denne Indskydelse i et Nu hele Tilværelsen for ham. Jakobe kunde jo følge med ham! De kunde gifte sig straks og saa rejse sammen for Guds og alle Menneskers Øjne. — At han ikke havde tænkt paa det før! Rejsens Besværligheder, Hoteluhyggen, Ensomhedsfølelsen, alt, hvad der nys havde gjort ham modløs, omskabtes med eet til Lyst og Glæde. Han vidste jo af Erfaring, hvilken mangeløs Rejsekammerat Jakobe var, saa uforfærdet, saa fordringsløs, saa moderlig omsorgsfuld, — og dertil behagelig hjemmevant i alle fremmede Sprog.

„Jakobe! Jakobe!“ — han standsede midt paa Havegangen, og før hun kunde forhindre det, havde han slaaet Armene omkring hende. Og nu tilstod han for hende alt, hvad han havde gennemlevet og gennemlidt siden den foregaaende Dag, og hvilke Planer han havde for dem begge.

Jakobe gik en Tid tavs med Hovedet paa hans Skulder i en Art lykkelig Selvbedøvelse, som drak hende Blodet af Kinder og Læbe. Hun vidste godt, at hun hverken vilde eller kunde følge ham. Det var ganske umuligt for hende i sin nuværende Tilstand at rejse saa langt bort. Per talte om at være borte et halvt Aar, og paa kortere Tid kunde